

на играющитѣ; въ тѣхъ се долава темперамента на населението. Въ полето, напримеръ, хората сж по-тихи и плавни, а въ планинскитѣ мѣста, тѣ сж по-буйни и игриви. Гражданитѣ ни не цѣнятъ както трѣбва нашитѣ хорà, предпочитайки въ общественитѣ увеселения чуждитѣ танци. Чржде-цитѣ, обаче, които отбиратъ отъ хороигране, се възхищаватъ отъ нашитѣ хора. Въ тѣхъ нѣма ония неблагопристойни движения, които характеризиратъ модернитѣ танци.

Обществениитѣ хорà се играятъ на открито, по нарочно за това отредени хорища въ средѣ селото или по крайнинитѣ му. На тия хорища се стича старо, младо и дечурлига, едни да се понатропатъ, други да се понагледатъ, а младоцитѣ и да се понаучатъ. Тѣ ставатъ обикновено въ празнични дни до Петковденъ, следъ което отстѣпватъ мѣсто на частнитѣ хора по свадбитѣ и други семейни тържества. Младитѣ, обаче, си потропватъ дето намерятъ време и сгода.

Едно време хората сж ставали безъ свирня, а подъ звуковетѣ на мелодични пѣсни. И днесъ даже, дето нѣма свирци, пѣснитѣ придружаватъ хората. Щомъ се събератъ достатъчно моми на хорището, тѣ се хващатъ една до друга и залюляватъ хорото; единъ по единъ започватъ да се залавятъ до тѣхъ и момцитѣ, всѣки до изгората си. Постепенно къмъ тѣхъ се присъединяватъ невѣсти и младоженци, при което не е въ обичай тѣ да играятъ единъ до другъ.

Има множество видове хорà. Може да се каже, че всѣка мѣстность, дори и всѣки по-голѣмъ градъ, има свое специално хоро. Познавачитѣ ги насчитатъ до стотина. Едни отъ тѣхъ сж склопчени въ кржгъ, съ свирцитѣ по срѣдата, други сж съ отворени редици, трети, на двойки — ржченици. Въ старо време обредноститѣ сж бивали придружени съ специални пѣсни и хорà. Играятъ се хората преимуществено на дѣсно, но въ Свищовъ има хоро да се играе и на лѣво. Най-разнообразни хорà се играятъ въ Търновско; най-оживени въ Софийско. По-известни хорà сж пайдушкото, черкезкото, свищовското, кюстендилското, шопското и т. н.; най-красиво, увлекателно и буйно се играятъ ржченицитѣ.